Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Molbech, Christian Knud Frederik

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1853-12-08)

Citation: Molbech, Christian Knud Frederik: ”BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1853-12-08)”, i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusculanums Forlag, s. 97. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000036.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Molbech, Christian Knud Frederik, *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling,*

Kiel, d. 8. December 1853.

Kiære Fader!

Med Magt maa jeg engang — hvis jeg ellers nogensinde skal faae skrevet til dig — rive mig løs fra den islandske Atmosphære, hvori jeg lever, eller rettere fra den Arbeidsfeber, der nu saa at sige alene udgiør mit Liv — uden dog at fylde min Siæl. Arbeidet skal giøres, og jo snarere, desto bedre: denne Tanke driver mig fremad som en fix Ide; den er den Axe, hvorom mine eensomme Dage rulle sig. Thi eensomt er mit Liv her og eensomst naar jeg undertiden kommer iblandt Mennesker, fordi Ingen af dem, jeg her kiender, er kommen indenfor Kredsen af m i t indre Liv — og jeg ligesaalidt indenfor Kredsen af deres. Vi omgaaes venligt med hinanden, vexle ligegyldige Ord; men de selv, alle de Mennesker jeg omgaaes, bevæge sig forbi mig, jeg kunde sige som Skygger, mekaniske, uden at vække min Deeltagelse, og naar de tale, er det som deres Ord kom langtborte fra, og havde mistet Klangen paa Veien. Hvor skal der dog lang Tid til, inden et Menneske kan slaae Rod paa et fremmed Sted, lang Tid inden de med Vold oprykkede Rodtraade fæste sig i den fremmede Jord, lang Tid inden de kunne suge Næring deraf. Og det er vist, denne Jordbund er ikke saa varm og frodig — i det mindste for mig — som den syntes først, i Sommerens glade Belysning. Den holstenske Jord er feed, den frembringer nyttigt, brugbart Korn i rigelig Fylde, og saaledes at forstaae, er dette Folk ogsaa fedt (det kan forresten ogsaa gierne tages i legemlig Forstand), der frembringes nyttige, brugbare Tanker i rigelig og passende Mængde — men ingen skiønne, ingen forfriskende. Den Tale her høres, løber i en rolig Strøm og er altid tilsidst bestemt til at drive et eller andet Møllehiul — sielden eller aldrig til at stige som et funklende Springvand. Russer og Tyrker, Stænder og Rigsdag, Salg og Kiøbmandsskab, Falliter og Opbud, og saa en Mængde personalia, der have ligesaalidt Betydning som de Personer, de angaae — det er det Stof, hvoraf Samtalens Uldgarn spindes her i Kiel. At en enkelt Silketraad nu og da løber med over Tenen, følger af sig selv, men den stikker da gierne af ved sin fordringsfulde, skrigende Farve. Eller, med andre Ord, — saa heller den rene, skære Prosa, end den Skiønhed og Kunst, som her bæres tilskue; mine lærde Colleger have det Meste i Hovedet, det mindste i Hiertet — med mig er det omvendt — mine lærde Colleger ere — ja, de ere lærde, og jeg — forsaavidt s. 98som jeg er noget, er jeg dog vel meest en Poet. — Derfor altsaa er jeg eensom, men jeg klager ikke. Ogsaa Eensomheden har sine Stemmer, og hvad de lære et Menneske, er alvorligt, men sandt. Mig vil dette eensomme Liv — nu, da den første Tid, der virkede noget sammensnærpende paa min Siæl, er overstaaet — mig vil det, i det det kaster mig tilbage i mig selv, lære at finde Holdning i mig selv og at gaae min Gang uden at vakle. — —

Jeg er nu, ved nærmere Overveielse, dog ret glad over at ingen Lector foruden mig er ansat, thi da vilde jeg aldeles intet have at giøre; nu kan jeg dog haabe, lidt efter lidt, ad Sprogets Vei, som det Nødvendige, at kunne udbrede noget Kiendskab til Literaturen, som det Behagelige og Skiønne. Thi dette maa her smugles ind, ellers bliver det ikke modtaget. — — Først forleden Dag fik jeg det Numer af »Fædrelandet« at see, hvori Du (og jeg som Følgesvend) for nogen Tid siden er angrebet — et Angreb, der i nederdrægtig Lumpenhed søger sin Lige. —

Jeg længes efter at høre fra dig; jeg veed fra Moder, at Du har meget travlt med Ordbogen (i hvilken, som jeg forleden tilfældigviis saae, Ordet »netop« mangler). Hils Moder og Levvel! — —

Christian.